Ч. 80 Четвер 13 (25) цьвітня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Европейско-япаньска запутанина на виду.

Вже в самих початках хіньско-япаньскої війни можна було предвидіти, що події на далекім Всході не позістануть без впливу на Европу і скорше або пізнійше відобють ся на ній, т. є. в першім ряді на тих державах, котрих інтереси найбільше звязані з Хіною і Японом, та зможуть довести навіть і до грізного конфлікту. Обава та, здаесь, вже й сповнила ся, бо нині вся праса европейска говорить отверто і виразно о запутанинах межи Европою а всхідною Азиєю.

Треба признати, що хоч всї правительства европейскі знали дуже добре з одної сторони нездарність і непорадність хіньского правительства та безсильність хіньскої армії, а з другої велику зручність японьскої дипльоматиї і знамениту орґанізацию японьскої армії — то все таки не припускали, щоби ціла війна так сьвітло закінчила ся для Япану, а найбільше не сподівали ся того, щоби Япанці так без огляду на Европу важили ся визискати свої успіхи на поли военнім майже виключно в свою власну користь. Правда, Анґлія в самім початку дивила ся кривим оком на успіхи Япанців і два рази старала ся, хоч на дармо, виступити з посередництвом межи Хіною а Япаном, але впрочім дивила ся і дивить ся досить рівнодушно на цілу справу. Росия яко найбільше і майже безпосередно інтересована в сій війні, не виступала також, а навіть зараз по заключеню мира в Сімоносекі сиділа якось тихо, і тим, видко, дала причину, що по Европі понеслась вість, мов би то правительство росийске знало вже наперед о услівях того мира і згодило ся на них, будучи потайком в порозуміню з Япаном. А прецї Росия, можна би сказати, есть в сій справі найбільше інтересована. Під її боком має стати нова самостійна держава, котра їй запре дорогу на полудне. Значну часть Манджурії, на котру як-раз она мала охоту, забирають Япанці. Крім того забезпечують собі Япанці ще й важний вплив на саму Хіну і завязують з нею зачіпно-відпорний союз, котрий по зорґанізованю хіньскої армії став би як-раз найнебезпечнійший для Росиї. Як видимо, досить причин для невдоволеня Росиї з сімоносецкого договору. Німеччина найменше інтересована на далекім Всході, держала ся доси неутрально а так само і Франция, котра також не мала причини виступати в обороні Хіни тим більше, що т. зв. „чорні хоругви“ хіньскі в Тонкіні дали ся їй добре в знаки. Нараз в послїдних днях ситуация зовсім змінила ся. Росия, Франция і Німеччина підняли страшенний крик против Япану. Они кажуть, що Япанцї окружили Хіну зелізним обручем і хотять там зовсім виключити вплив европейский, а до того не можуть в ніякий спосіб допустити.

Япанці, видко, сподівали ся такої акциї держав европейских, бо старали ся як найскорше залагодити справу, доки би ще Европа вмішала ся і длятого вже в суботу ратифіковано договір в Гіросімі. Тим способом станули згадані держави против довершеного факту і цікаво, що тепер зроблять. Найбільше характеристичним фактом в цілій сій справі есть, що против Япану виступили як раз держави, котрі в Европі не можуть погодити ся. А коли спитаємо, яка сила їх тепер сполучила, то відповідь на то дасть нам по части слідуюча вість з Петербурга, яку одержала Frankf. Ztg. До сеї ґазети доносять: Все вказує на н е х и б н у з а п у т а н и н у, скоро півостров Лїаотунґ буде дійстно відступлений Япанови. Межи інтересованими державами відбуває ся жива виміна гадок. Сподівають ся, що Н і м е ч ч и н а зі взгляду на велику европейску політику скористає з нагоди, щоби осягнути н і м е ц к о - ф р а н ц у с к е з б л и ж е н е.

А півурядова німецка ґазета Hamb. Corr. доносить знов так: Межи кабінетами держав інтересованих на Всході почала ся виміна гадок, але о позитивнім їх результатї не можна ще нїчого сказати. Тимчасом дві річи звернули на себе пильну увагу кругів політичних: першою есть повна апатия анґлійскої праси, котра завсігди представляє вірно інтереси свого народу; а другою суть деякі зарядженя Япану, котрих не можна инакше пояснити, як лиш так, що в ч е р а ш н и й п о б і д и т е л ь Х і н и л а г о д и т ь с я д о н о в о ї в і й н и, — д о в і й н и з Р о с и є ю. В виду тих фактів не треба довго шукати причин, котрі змушують німецке правительство до скріпленя нашої ескадри на хіньско-япаньских водах.

Отже коли сї вісти кажуть правду, то маємо вже готову европейско-япаньску запутанину. Наша держава в ню не вмішана.

Еміґрацийний рух до Бразилиї.

II.

В справі еміґрацийного руху селян з нашого краю, віднїс ся Видїл краєвий до Президиї Намістництва з просьбою, щоби за посередництвом центральних властий одержати від

---

58)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских поліщуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

Ірляндець анї не рушив ся. — З розмови обох тих чоловіків здогадав ся він зараз, що опинив ся там, де хотів, хоч все ще не знав, котрий то есть остров, а відтак аж задеревів зі страху і сам вже не знав, що має робити. Коли б пустив ся втікати, то они, що прецї знають добре се місце, могли би его в одній хвили здогонити — а ставити ся до них — також було ніяково, бо він не мав майже ніякої зброї, а его неприятелї мали певно ножі та пістолети при собі. — Наконець постановив причаїти ся, що ніби то він спить; они би тогди бодай могли собі погадати, що він не чув їх розмови та може би й самі прогнали его звідси як найскорше.

Оттакі то були гадки, що летом блискавки пересунулись ему тепер по голові і він удав, що спить. Але коли тепер Бен відозвав ся, то він зараз довідав ся, яку той призначив ему ролю і здогадав ся досить добре, яка жде его небезпечність.

— Грім же би їх тріс! — відозвав ся тепер Бен, коли схилив ся і взяв задеревілого за руку — аби менї сесе та тото, коли то не тоті прокляті урвителї занесли сюди Туска і тут его кинули. Чорти-ж би їх взяли, тих лїнивих дармоїдів!... Навіть не занесли его на то місце, де ми хотїли его закопати. Та про мене, нехай і тут буде; то й так досить далеко від огорожі, а тут буде він так само гнити як і кілька сот кроків дальше. — Сказавши то, кинув він знаряди, які приніс з собою, на землю коло того ніби трупа, а відтак почав тяжким джаґаном розкопувати землю.

— Коли так, то я піду подивити ся, чи там в горі нема де якої привязаної лодки — відозвав ся Джон — прецї Келї виразно так наказав.

— Ая.... та й сїсти собі на ню, що, може не правда?... а відтак поплисти спокійно долї рікою? — відозвав ся Бен злобно і вдарив джаґаном з цілої сили в землю. — Вам здає ся, видко, що ми тут всї страшенно безглузді, коли хочеш нас тим способом затуманити. Лишіть ся тут.... прецї знаєте, на що вас дали менї до помочи: помагати гріб копати, а відтак аж шукати за лодкою Ірляндця, та й его самого зловити, коли-б то удало ся.... так нам наказали. Отже коли ваша ласка, беріть ся до роботи, а не думайте, що от так хитро мудро не великим коштом вирвете ся від мене та втечете.

Сказавши то, кинув він малому чоловічкови рискаль під ноги та казав вибирати землю, але не кидати за далеко, щоби було зараз чим засипати.

О'Туле почав дрожати на цілім тїлї. — Саме коло него копали могилу, в котрій мали его живцем закопати, скоро би він не дав ніякого знаку житя, — а коли-б дав знак, що ще жиє, то смерть би его так само не минула. Нїчо' иншого, лиш хтось его зрадив... але хто? Прецї він через цілий час лиш веслами робив з цілої сили, а о тім, що їде сюди, не казав нікому, лиш перед самим виїздом своїм приятелям. — Та не мав часу довго розважати, бо страшна небезпечність була вже близька, за кождим рискалем землї було ему близше до смерти.

Ще лиш одно могло его уратувати, а то скоре рішене. — Як би він тепер схопив ся, то оба ті чоловіки, що доси уважали его за якогось убитого, так би в першій хвили перепудили ся, що заким би опаматали ся, то він міг би добічи до своєї лоди. Один з них і так, о скілько то можна було добачити серед темноти, був малий і слабосильний, а другого можна би в найгіршім случаю пробити ножем і зробити нешкідливим, заким би він міг ще щось вдіяти. Він сягнув осторожно, щоби не порушитись і тим не зрадити ся, за ножем і поволеньки перехилив ся на лівий бік — запамятав собі добре ту сторону, звідки прийшов, а щоби хтось міг гонити за ним туди борзо, о тім не було й гадки. — Коли-б раз опинив ся знову на ріцї серед мраки, то хиба

австрийских консулятів в Гамбурзї, Бремі і Генові поясненя о доли наших еміґрантів тамже, а іменно: де уміщують їх перед відпливом, в яких услівях і яким коштом, чи не визискують їх, та яких средств треба ужити для охорони їх перед визиском; від амбасади-ж австроугорскої в Ріо-Жанейро крім тих пояснень також вказівок і точних вістий про кольонізацийну систему в Бразилії, а особливо, в котрій провінциї і на яких услівях дістають наші еміґранти землю, чи не уживають їх примусово або підступом до робіт на плянтациях кави, і котра провінция, на погляд амбасади, була би для наших еміґрантів найвідповіднійша. Рівночасно просив Виділ краєвий, щоби власти центральні видали австрийскій амбасаді в Ріо-Жанейро порученє розтягнути опіку над нашою еміґрациєю і старати ся одержати від бразилийского правительства як найлїпші услівя для него.

Виділ краєвий уважає більшаючий у нас рух еміґрацийний за невідрадну познаку, особливо-ж еміґрацию, що має на меті переселенє, бо заробковому рухови не можна відмовити деяких додатних сторін. Однако коли вже еміґрацийного руху годі здержати, бажає Виділ краєвий бодай злагодити єго некористні наслідки, а передусім, о скілько се в єго силї, охоронити еміґруючих селян від визиску за границею і в краю. Після згідних з ріжних сторін краю відомостий, використовують еміґруюче населенє в краю еміґрацийні аґенти і фактори, головно при нагоді, коли еміґранти не одержавши від властий політичних паспортів, перекрадають ся через границю. Виділ краєвий висказав Намістництву свій погляд, що де стоїть на перепонї не виповнений обовязок войскової службы, там відмова паспорту і придержанє еміґруючого цїлком оправдані; однако нераз — на думку Виділу краєвого — відмавляють повітові власти паспортів і без тої причини, а краківска полїция і стациї жандармериї придержують і завертають до місць приналежности еміґрантів в хибнім пересьвідченю, що в той спосіб дасть ся придавити рух еміґрацийний. Тимчасом, хто рішив ся еміґрувати, глядає собі инших доріг і віддає ся в опіку пачкарів, факторів і аґентів, дорого таку опіку переплачуючи. Ще більшу шкоду терплять ті, що вже продали свої ґрунти і з останками гроший, по сплаченю довгів і оплатї зелїзничої карти, а евентуально і переїзду морем, виїзджають; бож по придержаню їх не мають вже в краю змоги удержати ся і віддають ся на ласку і неласку факторів.

Отже Виділ краєвий просив Президию Намістництва взяти під розвагу сю обставину і видати відповідні порученя підвластним орґанам та поручити жандармериї, щоби в цїлою енерґією наглядала в повітах навіщених еміґрацийною горячкою над аґентами, котрими найчастїйше суть коршмарі, і хоронила сільске населенє перед визиском.

Виділ краєвий просив рівночасно Президию Намістництва повідомити его о виданих нею зарядженях, щоби Виділ краєвий міг видати такі самі порученя виділам повітовим. Для зібраня точних вістий про відносини еміґрантів, відніс ся Виділ краєвий також до заряду польского товариства „Згода" в Ріо-Жанейро, польского товариства „Єдність" в Ріо-Жанейро і до польского товариства Добродїйности в Сан Паольо.

Перегляд полїтичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів предложено проект закона о розширеню часових увільнень від податку чиншового тих домів в Перемишли, котрі зі взгляду на асанацию міста і комунікацию в нїм мають бути перебудовані.

Нїмецка сполучена лївиця на внесенє своєї президиї ухвалила одноголосно повне довірє п. міністрови фінансів дрови Пленерови.

Ситуация парляментарна і відносини в коалїциї, о котрих перед сьвятами богато говорено, що погіршили ся, показали ся зовсім нормальні, а коалїция єсть так само сильна як і доси.

Іменованя ґр. Петра Капніста амбасадором у Відни оголошено вже урядово. — „Сьвет" доносить, що Росия сконцентрувала на водах японьских 22 кораблїв воєнних з 360 пушками і відповідною залогою, а з Одеси доносять знов, що звідтам відплило до Владивостока 1000 вояків і приготовлює ся висилка дальших 5000.

Зачувати, що в Кореї викрыто великий заговір против тамошного короля. В японьских кругах правительственних говорять тепер, що войско японьске доти не уступить ся з Кореї, доки не будуть переведені всї проектовані реформи.

Новинки.

Львів дня 24 цьвітня 1895.

— **З Станїславова** доносять, що Преосьв. епископ Куїловский повернувши з Ненадової коло Дубецка дня 1 мая, виде около 15 мая на канонїчну візитацию до гусятиньского деканата. — З нагоди Сьв. Воскресенія купив еп. Куїловский за 1000 зр. омофор і фелон для епископскої ризницї.

— **Загальні збори членів Ставропигийского інститута** відбули ся дня 22 цьвітня під проводом сеньора д-ра Шараневича. По відчитаню справоздання за минувший рік і по удїленю абсолюториї уступаючому виділови, вибрано новий виділ, до котрого увійшли: др. Шараневич на сеньора, а проф. Поляньский і радник суду Голиньский на его заступників; відтак на членів совіта: кандидат нотарияльний Ром. Бачиньский, радник судовий Теоф. Бережницкий, властитель реальности Волиньский, радник судовий П. Герасимович, урядник дирекциї державних лїсів і домен Д. Глиньский, адвокат др. Ілевич, ад'юнкт прокураториї скарбу Д. Кулачковский, радник суду Левицкий, проф. др. Савицкий, проф. Сивуляк і проф. Плешкевич. Вибір контрольної комісиї і уконституованє нового совіта відложено на найблизшу середу.

— **Огнї.** В селї Горпинї, камінецкого повіта, вибух дня 5 цьвітня огонь і знищив 6 селяньских загород і хату арендаря. На другий день на само Благовіщенє вибух огонь другий раз і в тім самім ряді хат знищив 7 загород. З послїдної хати перекинув ся огонь на гумно двора, де згоріли: шпихлїр, стодола, шопа, мала возівня і вся паша. Два дни пізнїйше вибух знов огонь в тім самій части, що й перше. Згоріло 3 хати. З причини, що всї ті огнї майже на певно підложені, то селяни сторожать свої хати в день і в ночи. З погорівших загород було обезпечених 6 і двір. Шкода виносить до 12.000 зр.

— **Займив ся зелїзничий поїзд** в дорозі на гусятиньскім шляху між Пшківцями а Джурином. На алярм здержано поїзд і огонь придушено.

би лиш якимсь случаєм міг попасти ся в руки тих, що гонили би за ним. Лиш то була біда, що як раз межи ним а тим пнем, через котрий він перед тим мусїв перелазити, стояв один з тих чоловіків — треба ще насамперед було, щоби то місце було вільне, заким би він взяв ся втїкати. А той, що там стояв, то був Бен; він кинув був джаґан на бік, а взяв до рук другий рискаль, що там лежав. Тепер поступив ся знову на своє давне місце, і тепер настала та одна, може послїдна хвиля.

— Бен? — відозвав ся нараз якийсь тихий, придушений голос як-раз з тої сторони, де було судно Ірляндця, а помежи густими корчами і терниною, щось зарушало ся і зашелестїло.

— Ну — відозвав ся Бен — що там? Хто то кличе?

— Аби я так здоров, що тут якась чужа лодка — відозвав ся той сам голос знову — лишіть тепер копати, а ходіть сюди, може прийде ся двох нараз кинути в яму.

В О'Тулїм аж кров застигла — тепер вже не було куди втїкати, але ще й лодка пропала. Коли він був дійстно на острові, то не міг вже звідси рушити ся. Ще лиш одну мав надію, що грабарі підуть туди, куди їх хтось кличе, і лишать его самого.

— А де-ж то? — спитав Бен і перестав копати.

— Зараз тут.... на самім кінци клина під старою сікоморою.

— То зробіть так, як вам Келї казав, і стулїть рот — воркнув лодкар — хто знає, чи він тут де не лазить. Стійте тихо на своїм місци.... а прийде, то зробіть єму конець.... але не стріляйте.

— А що буде, як над'їде той чортів Біль з ґаляром і дасть знак? — спитав той сам голос знову тихо.

— А вам що до того? — стійте на своїм місци, а ми, як упораємо ся з ґалярам, то зробимо нагінку з долини.... коли не зловимо, то наженемо єго вам в руки.

Він став знову копати і гріб був вже досить глубокий, бо коло него була вже велика купа землї на горі. Ірляндцеви било ся серце так дуже, що аж гадав, що тим зрадить ся — та ще й пізнав той послїдний голос: то був той сам опришок, котрим він в Гелєнї кинув був до землї. Коли-б єго викрили, то вже певно не було би для него ратунку. Тепер прийшла єму знов одна гадка: а що було би, як би він заліз де в мочари і там сховав ся, або хоч би й скочив в ріку та плив серед мраки? Вода й так несе богато дерева, то чей би не утопив ся — а хоч би й так, то все-таки лїпше, як би єго тут як пса убили.

Він висунув лїву руку, щоби нею оперти ся і посунути ся дальше, але мусїв бути дуже осторожний, бо листє шелестїло. Правда, що тамті оба все ще копали, а кидане землї на гору приглушувало кождий не дуже визначний шелест; ба, він відсунув ся був так може вже на два кроки аж до корча, поза котрим земля була вкрита мохом, на котрім би вже лекше прийшлось єму сунути ся дальше; але як-раз тут спер ся він рукою на якесь сухе ломаче і оно під ним затріщало.

О'Туле напудив ся і приляг до землї як неживий, а Бен вискочив з гробу, що вже був майже готовий, і став розглядати ся серед мраки на всї сторони.

— А ви нїчого не чули, Джон? — спитав він по хвили.... менї причуло ся, як коли-б хтось наступив на якесь ломаче....

— Я не чув нїчого — відповів тамтой і угнїваний викинув рискаль з гробу та й сам виліз на гору.... ну, яма вже готова.... чорт вас бери з вашою кертичою роботою! Чи ви думаєте, що я прийшов сюди на острів, щоби вам стати тут за грабаря?... кидайте стерво, щоби вже раз упорати ся.... То також робота так по ночи і серед мраки закопувати трупи.... ви десь нераз маєте тут таку роботу?

— Чо' вам той ваш поганий, невмитий рот не замикає ся? Не можете єго стулити? — визвірив ся Бен. — Менї здавало ся, як коли-б хтось наступив на якусь гиляку.... ну?... а де-ж той труп?... ага, тут.... а менї здавало ся, що він онтам дальше. — Ходіть Джон.... поможете менї єго взяти, бо то хлописко тяжкий. — Та не бійте ся, беріть, чей то не перший у вас.

— Та бо він ще зовсім теплий — відозвав ся Джон, але послухав приказу, хоч і як боял ся — може він ще й жиє?

— От не плетїть дурниць! — відозвав ся Бен — хто вже раз закоштує Кельового ножа, тому нїякий лїк не поможе. Та й длячого-ж би вже застиг, коли нема ще й години, як погиб?

Они взяли того ніби трупа і несли до гробу. — Джон взяв був єго попід руки, але спотикнув ся і упав на викопану землю та пустив Ірляндця, так, що той сам покотив ся у свій гріб.

Але тепер і настала була хвиля, коли єму треба було щось робити, а нї, то загибати, бо ще єго не пізнали. Він кинув ся був тогди, коли єго Джон пустив і мимоволї витягнув руки, щоби опирати ся, але Бен серед темноти не видів того; почув лиш судороги, але гадав, що то від переваги та й пустив ноги за тїлом, щоби зараз взяти ся засипати гріб і скінчити роботу.

На перепудженого Ірляндця упала перша

Причиною випадку була необережність подорожних.

— **З Долинщини** пишуть: Дня 17 цьвітня лучив ся в Лопянцї селї віддаленім 9 кільометрів від Долини такий випадок: Іван Воян, звістний в цїлім селї яко волоцюга і ледащо, вів спір о межу з своїм сусїдом Жешком і кілька разів грозив ему, що его застрілить. Дня 17-го цьвітня повстала між ними на ново сварня, а Воян розлючений вбіг до своеї хати, пірвав стрільбу і стрілив до жінки Жешка, Палагни, котра влучена вісьмома летками померла дня 18 цьвітня серед найбільших мук. Три доби ходив Іван Воян цїлком свобідно з набитою рушницею по селї і околици і ночував у власнім домі, відгрожуючи ся на деяких господарів, що заки его замкнуть, то мусить ще когось підпалити або застрілити. Дня 20-го цьвітня появив ся в селї один жандарм, а відтак ще двох, глядаючи Вояна, але безуспішно, бо він утїк імовірно в сусїдні лїси і досн его не віднайдено.

— **За обманьство** засудив трибунал суду присяжних у Львові торговельника збіжем Якова Бандлера, про котрого розправу ми оногди доносили, на півтора року вязницї.

— **Самоубийство.** У Відни застрілив ся А. Мілер, син книгаря і властителя друкарнї в Стрию. Причиною самоубийства мала бути — як кажуть — нещасна любов.

— **З Бурштина пишуть нам:** Дня 5 мая с. р. відбуде ся у нас відкрите читальнї „Просьвіти“ заснованої заходами таки самих міщан та селян. Бурштинцї раді би були вже давно побачити сю народну сьвятиню у себе та годї було з причини недостачі інтелїгентних людий любячих свій нарід. Чей тепер иншим духом завіе в Бурштинї і кайдани тьми тьменної чей вже раз розкують ся. Звістний наш добродїй і щирий прихильник народа Вп. п. Кароль Давидович ц. к. судия в Бурштинї і начальник місцевої сторожи огневої докладае всяких заходів і трудів, щоби відкрите як найторжественнїйше випало. Між иншим приготовлюе цїкавий і поучаючий відчит. — Честь таким людям за їх жертволюбність на невсипущу працю! *І. Б.*

— **Вплив зимна на риби.** Сегорічна остра зима була убійчою для риб, особливо для тих родів морских риб в західній Европі, котрі не зносять надто великої студени. Филї морскі викинули на берег в Европі і Америцї мілїони мертвих риб. В Сполучених Державах вигибло множество риб т. зв. Тангато Онігіс. У Франциї прийшло ся найгірше рибам в ночи на 11 лютого. Тодї викинуло море на берег цїлі купи померзлої риби, по котру збігали ся прибережні селяни.

— **Журналїстика в Японї.** Після послїдних статистичних виказів, в Японї виходить тепер около 766 періодичних видань в 200 мілїонах екземплярів. З творів неперіодичної праси в 1891 р. числили 7.956 оригінальних творів, а разом з перекладами і з передруками більше нїж 22.000 томів. Перед усїм розбуджували інтерес питаня права і релїгії. „Завдяки широкому розповсюдненю грамотности і дешевности часописий — говорить один з російских подорожників — кождий Японець читае часописи, а любимим его предметом розмови есть полїтика. Видаване часописи не коштуе богато, бо там сотрудників не оплачують. Цїна часописий но дорога, бо на місяць пятьдесять центів американьских (50 центів = 2 наші корони), а е й дешевші. Догодити публицї не тяжко: треба писати о Ґледстонї і о иньших славних мужах, переложити кілька романів француских, англїйских і помістити кілька японьских. Посеред інтелїґентної публики тїшать ся найбільшою увагою твори Спенсера, Льоренца, Штайна, Дарвіна, Тіндаля і Канта.

— **Італїяньский король** мае дуже любити непогоду, так бодай доносить часопись Fanfulla. Чим більша буря, злива або снїжниця, тим більше тїшить ся король і ще нїяка зима так ему не подобала ся, як власно послїдна, що — як звістно — була в Італії дуже остра. До своїх ловів вибирае собі король, если лише може, такий день, в котрім дощ лле як з цївки, а раз відозвав ся жартом до адмірала Бріна: „В Нїмеччинї і в Австриї говорять богато про „цїсарску погоду“. Я в тридержавнім союзї стою найгірше, у нас так рідко буває правдива „королївска погода“. — „Алеж Ваше Величество“, відповів Брін, „ми в Італії маемо далеко більше гарних днів, як де инде“.— „Отож то й е“, відповів усьміхаючи ся король, „гарний день не есть королївскою погодою“. — Одного разу мав король бути при торжественнім відкритю моста „Маргеріти“ на Тибрі. Але в день торжества випала така непогода, якої давно не запамятали, а дощ лив струями. Бурмістр Риму, видячи се, явив ся у короля з запитанем, чи не належало би відложити торжество. Але король відповів: „Цїлком нї, однако єсли вам дощ буде перешкаджати при читаню вашої мови, то я охотно подержу над вами парасоль“.

— **Померли:** Кс. Ян Непомуцен Сломиковский, польский сьвященик в Новосїлках золочівского повіта, записавши сорок тисяч на добродїйні цїли, з того трицять тисяч на стипендиї.— Тереса з Криницких Гамерска, дня 21 цьвітня, в глубокій старости, в домі свого сина о. І. Гамерского пароха в Пелнї.

Телеґрами.

Відень 24 цьвітня. Комітет для несеня помочи потерпівшим від землетрясеня в Люблянї вибрав серед грімких оплесків своїм предсїдателем ґр. Гогенварта.

Люблянa 24 цьвітня. Землетрясене повторило ся тут знову о 3 і 6 год. рано.

Льондон 24 цьвітня. Анґлїя не прилучила ся до акциї держав европейских против Японї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—		10·26	7·21	3.41	7·4[illegible]
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10 06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	2·3[illegible]
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пор[у] нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. ра[но].

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзни[ць] державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продае ся білети полосові і окруж[]ні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і да[е] ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відн[и] (I. Johannengasse 29) удїляе ся устних або письме[н]них пояснень в справах служби на ц. к. зел[ізницях] зелїзницях державних. О скілько підручники з[а]зваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниц[ь].

Час подаемо після годинника львівског[о], він різнить ся о 35 мінут від середно-европей[]ского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., т[о] на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

— **„Правда“**, вістник полїтики, науки і письменьства, виходить тепер два рази на місяць, 15-ого і 30-ого, складае ся з півпята аркуша друку на місяць, а мимо того коштуе на рік тілько 4 зр. Адмінїстрация „Правди“ находить ся у Львові, при улици Академичній ч. 8.

Надіслане.

груда землї. Коли-б тепер схопив ся і втїкав, то смерть була би ему на місцї, бо ті чоловіки були би его не пустили, а коли-б пізнали его, то були би зараз убили — коли-ж би лежав, то за кілька мінут були би его засипали. Видів ще лиш один можливий ратунок — слова Джона насунули ему нову гадку. Коли-б они знали, що він ще жие, то може би его не закопали, і серед такої темноти не пізнали би его зараз, а він зискав би бодай на часї — то ще була вся его надія.

На него упала й друга груда а він застогнав голосно.

— Ісусе Христе! — Крикнув Джон перелуджений і відскочив — а не казав я? Він ще жие.... були би сьмо его живцем закопали.

— Гм.... замуркотів Бен і перестав засипати могилу — та й не була би велика шкода.... а що-ж тепер робити....

Далекий вистріл перебив тут его бесїду — він, почувши гук, випростував ся і став надслухувати. В тій же хвили роздав ся голосний свист — добре звістний знак ватаги — і поніс ся по цїлім острові.

— То чортів Біль — крикнув розбишака і здоймив капелюх — гурра, буде нова добича! Але от — я був би вже забув на трупа. Чуете, Джон, добудьте его та подумайте, що з ним зробити.... я зараз верну ся, лиш побіжу до лоди, щоби наші хлопцї зробили все, як треба.

— Та що бо ви — відозвав Джон зі страхом — я чей сам...

— Робіть, що вам кажу і не рушайтесь з місця — відповів Бен — за дві мінути верну ся — і кинув рискаль та побіг в ту сторону, де була О'Тульова лодя

О'Туле зміркував, що тепер настала для него може вже послїдна хвиля; а він не з тих був, що би еї змарнували.

— Ратуйте! — відозвав ся він тихим придушеним голосом — ратуйте, бо задушу ся

— Чорт же би вхопив того проклятого водолаза — відозвав ся Джон, скочивши в яму та стараючись підоймити Ірлянця, взявши его попід руки — лишив мене тут самого з таким.... тяжким.... хлописком.... Господи! але бо й тяжкий же він, тяжкий.... Ну, що? можете піднести одну ногу? Я вам ще лиш.... та бо ви, як бачу, таки добре держитесь на ногах.... а то-ж що та....

Та й не дармо Джон налякав ся, бо той нїби тажко зранений, котрому він поміг встати з гробу, випростував ся нараз очевидно зовсїм легко і заким ще наляканий на смерть Джон міг крикнути о поміч, вхопив его лївою рукою а правою вцїдив кулаком так сильно межи очи, що ему аж всї звізди станули нараз перед очима і він без памяти повалив ся на землю.

О'Туле, не лїнивий, дав ногам знати і скочив в корчі та пустив ся до ріки саме в тій хвили, коли Бен вертав до гробу.

— Джоне! — крикнув він за втїкаючим — Джоне!.... де вами чорт пігнав? Та най тебе лихо возьме — замуркотів він сам до себе, — коли думаеш, що я буду за тобою бігти; не втечеш, не бій ся, бо плавати не умієш, а лодки не дістанеш.... не бій ся, вернеш ся назад. Але отсей тут вже таки на правду погиб? — відозвав ся Бен знову сам до себе, коли ногою діткнув ся тїла — видко, застогнав був послїдний раз. Ходи-ж Туску, ходи, не роби богато короводів.... Подякуй капітанови, що не висиш, — сказавши то струтив ногами тїло в яму, став опісля мацати за рискалем і незадовго по тім взяв ся закопувати живцем лиш приголомшеного свого товариша.

(Дальше буде).

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий**.

Ц. к. уприв. Галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

Високе ц. к. Намістництво рескриптом з дня 6. Лютого 1894. Ч. 10150/1100 повідомило **ц. к. уприв. галиц. акцийний Банк гіпотечний,** що Високе ц. к. Мінїстерство для справ внутрішних порозумівшись з властивими иншими Мінїстерствами удїлило Банкови призволеня до стягненя знаходячих ся ще в обігу 5% **листів гіпотечних** і виданя натомісць $4^{1}/_{2}$% **листів гіпотечних.**

В силу сего зізваня Банк гіпотечний вильосуе **з днем 30. Цьвітня 1895** всї еще в обігу знаходячі ся 5% листи гіпотечні і виплатить вартість їх номінальну **в дни 1. Листопада 1895,** з котрим то днем устае дальше їх опроцентоване.

Однак перед розпочатем того льосованя можуть П. Т. посїдачі 5% листів гіпотечних найпізнїйше **до дня 29. Цьвітня 1895** сконвертувати їх на $4^{1}/_{2}$% листи гіпотечні, а то під слїдуючими услівями:

За кождих 100 зр. капіталу в 5% листах гіпотечних з біжучими купонами, котрих перший платний дня 1. Листопада 1895, дістане посїдач тихже **100 зр. капіталу в $4^{1}/_{2}$% листах гіпотечних** з біжучими купонами, котрих перший платний рівнож дня 1 листопада 1895 і **доплату 25 кр. австр. вал. в готівцї.**

П. Т. посїдачі 5% листів гіпотечних, котрі хотять скористати з тої пропозиції, можуть знаходячі ся в їх посїданю дотепер невильосовані 5% листи гіпотечні враз з купонами, котрих перший платний дня 1 Листопада 1895, предложити Банкови до конверсиї **найпізнїйше до дня 29. Цьвітня 1895.**

Вінкульовані або знаходячі ся в депозитї судовім дотепер невильосовані 5% листи гіпотечні можна до висше поданого терміну до конверсиї зголосити, а доконати конверсиї належить найдальше в протягу 3 місяців т. е. до 1. Серпня 1895. 28

Львів, в марті 1895.

Дирекция.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера